

Με το φάσμα της οικουμενικής φτώχειας να πλανάται ανεξέλεγκτο πια, πάνω από το κορμί του τόπου και ένα σφοδρό σφυροκόπημα εκβιασμών, απειλών, τρομοκρατίας να πλήττει τους συνειδητούς πολίτες, η ζωή απέχει πολύ από αυτή που είχαμε συνηθίσει.

Οι άγριες εικόνες που έζησε ή αντίκρισε, από τον τύπο και την τηλεόραση, ο κόσμος τόσο έξω όσο και κυρίως μέσα στο κοινοβούλιο προχθές το βράδυ, ζητούν ερμηνεία. Μετά την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, η χώρα περνά μια μεγάλη περιπέτεια και έχει να αντιμετωπίσει ένα μέλλον, ενοχλητικά άδηλο.

Αφού εντρυφήσαμε στο ερώτημα “τι έφταιξε;” και στο πλήθος των απαντήσεων που του πρέπουν, θα επιθυμούσα να εκφράσω τη ανησυχία μου για το πλήθος των δημοσιευμάτων και των αναρτήσεων που αφορούν το κοινοβούλιο.

Βρίσκω ιδιαιτέρως ανησυχητικά τα ρεπορτάζ, τα σχόλια, τις ειδήσεις περί της φαιλότητας του κοινοβουλίου. Όχι ότι αμφισβητώ το περιεχόμενο, την ουσία, την ακρίβεια των δημοσιευμάτων. Όχι. Αλλά για μια γενιά, που ο Απρίλιος του '67 την παρέλαβε δεκάχρονη, το “Πολυτεχνείο” την βρήκε 16 ετών και το καλοκαίρι της μεταπολίτευσης 17χρονη, η κοινοβουλευτική λειτουργία, έστω και στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας ενός “Εθνάρχου” που επέμενε ότι “ανήκωμεν εις της Δύσιν”, ήταν μια πολύτιμη, σημαντική, αναντικατάστατη, σχεδόν ιερή κατάκτηση.

Ευρισκόμενος για πρώτη φορά στα θεωρία, σε τακτική συνεδρίαση τον Απρίλιο του '75, είχα την αίσθηση μιας υγιούς Πολιτείας, ενός πολιτισμένου κράτους, μιας ελπίδας.

Το πως σήμερα, σχεδόν 40 χρόνια αργότερα, το ελληνικό κοινοβούλιο μεταβλήθηκε σε ναό της φαιλότητας, σε οίκο αναξιπιστίας και οι κοινωνοί του σε μια αχρεία νομενκλατούρα είναι ένα ερώτημα. Δεν τους υπερασπίζομαι. Ερωτώ. Ανησυχώ, διότι εκτιμώ ότι αυτοί που τους καταγγέλλουν, φοβούμαι ότι, είναι χειρότεροι.

Ο τόπος κυλά σε μια άνευ προηγουμένου φτώχεια. Δεν αναφέρομαι στα υλικά αγαθά. Στο κάτω κάτω φτώχεια δεν είναι, απαραίτητα, το να μη έχεις, φτώχεια ίσως να είναι το να ζητάς περισσότερα. Αναφέρομαι σε άλλου είδους φτώχειες.

Τη δεκαετία του '40, ήταν ουσιαστική, σιτιστική. Του '50 ήταν μετεμφυλιακή, εκδικητική. Του '60 ήταν ο μοιραίος Απρίλιος του '67. Του '70 ήταν η αδυναμία διαμόρφωσης της εισαγόμενης “δυτικοποίησης”. Του '80 ήταν το όνειδος “Αυριανή”. Του '90 ήταν η παγίδα της κατανάλωσης. Του '00 ήταν το ολέθριο παραμύθι του ευρώ και των Ολυμπιακών και της τρέχουσας αυτό που ζούμε, όπου η φτώχεια μοιάζει να είναι καθολική, μονοκόματη.

Ο Αριστοτέλης μας είπε πως είναι ο γονέας της επανάστασης και ο γεννήτορας εγκλήματος. Αρκετούς αιώνες αργότερα ο Κάρολος Δαρβίνος μας προειδοποίησε ότι αν η

δυστυχία των φτωχών,
προκαλείται
από τα θεσμικά μας όργανα και όχι από τους νόμους της φύσης, η αμαρτία μας είναι
μεγάλη.

Αν λοιπόν, τα επόμενα χρόνια αυτός ο τόπος θα περιπλανηθεί στα πιο φτωχά, πιο στεγνά,
πιο ερημικά τοπία από τη δεκαετία του '50 και εντεύθεν, ας ελπίσουμε ότι αυτή
περιπλάνηση, αυτή η ταλαιπωρία θα ξεπλύνει, τουλάχιστον, τις αμαρτίες μας και θα
αποτελέσει μια οδηγία για τις επερχόμενες γενεές.